

ROBYN CARR

Thuis in
**VIRGIN
RIVER**

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2007 Robyn Carr

Oorspronkelijke titel: *Virgin River*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2008 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0566 9

ISBN 978 94 025 0498 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ingespannen tuurde Mel in het donker voor zich, terwijl de regen tegen de voorruit kletterde en ze stapvoets over het smalle modderige kronkelweggetje door het bos reed. Voor de honderdste keer vroeg ze zich af waar ze in vredesnaam aan was begonnen. Het volgende moment gleed het rechterachterwiel van haar auto van de weg en kwam met een schok in de modderige berm vast te zitten. Onmiddellijk gaf ze gas bij, maar daarmee groef het wiel zich alleen maar dieper in de modder.

Nu ben ik echt de klos, dacht ze.

Ze knipte de binnenverlichting aan en keek naar haar mobiel. Sinds ze een uur geleden de snelweg had verlaten en de bergen in was gereden, had ze geen bereik meer. Ze was in een tamelijk verhitte discussie met haar zus Joey verwickeld geweest, toen de steile heuvels en onnoemelijk hoge bomen het signaal hadden geblokkeerd en de verbinding ineens was weggefallen.

‘Niet te geloven dat je dit doet,’ zei Joey. ‘Ik dacht dat je de boel weer op een rijtje had. Dit is niks voor jou, Mel! Je bent geen type voor het dorpsleven!’

‘Nee? Nou, dat ga ik anders wel worden. Ik heb die baan aangenomen en alles verkocht, ik kan niet meer terug.’

‘Kon je nou niet gewoon een poosje vrij nemen? Of naar een kleine privékliniek gaan? Om hier eens goed over na te denken?’

‘Ik wil wat anders,’ zei Mel. ‘Voor mij geen ziekenhuizen meer waar je je in een oorlogsgebied waant. Ik heb het idee dat ik hier mid-

den in de bossen niet heel veel crackbaby's ter wereld zal hoeven helpen. De vrouw zei dat dit plaatsje, Virgin River, rustig en veilig was.'

'En in de rimboe ligt, waar in de wijde omtrek geen Starbucks te bekennen is en je in eieren en varkenspootjes wordt betaald en -'

'En mijn patiënten niet geboeid en onder politiebegeleiding worden binnengebracht.' Plotseling schoot Mel in de lach en zei: 'Varkenspootjes? O, o, Joey, ik rij weer een stuk bos in. Ik weet niet of ik daar nog bereik heb...'

'Wacht maar. Hier krijg je spijt van als haren op je hoofd. Dit is krankzinnig en onbezonnen en -'

Dat was het moment waarop de verbinding, gelukkig, was weggevallen. Joey had misschien wel gelijk, want naarmate ze dichter bij haar plaats van bestemming kwam, begon Mel steeds meer aan zichzelf en haar besluit om naar het binnenland te vluchten te twijfelen.

Bij elke bocht was de weg smaller geworden en was het harder gaan regenen. Hoewel het pas zes uur was, was het al stikdonker, want het bos was zo ondoordringbaar dat het zelfs de laatste zonnestralen tegenhield. Uiteraard was er langs dit kronkelweggetje geen lichtje te bekennen. Volgens de routebeschrijving moest ze in de buurt zijn van het huis waar ze haar nieuwe werkgever zou ontmoeten, maar ze durfde niet uit haar auto te stappen en verder te lopen. Ze kon wel verdwalen in deze wildernis en nooit meer teruggevonden worden.

Dus viste ze de foto's maar uit haar tas om zichzelf eraan te herinneren waarom ze deze baan ook alweer had aangenomen. Ze had kiekjes van een pittoresk dorpje met houten huizen met veranda's en dakkapellen, een ouderwets schoolgebouw, een spits kerktorentje, stokrozen, rododendrons en uitbundig bloeiende appelbomen, om nog maar te zwijgen van de groene weiden waarin vee liep te grazen. Verder waren er een brasserie, een winkeltje, een piepkleine bibliotheek en de romantische blokhut in het bos waar zij gedurende haar jaarcontract gratis mocht wonen.

Het dorp lag tegen een achtergrond van indrukwekkende sequoia's en grensde aan de nationale parken die honderden kilometers door-

liepen over de Trinity en Shasta bergketens. De Virgin, waar het dorp zijn naam aan te danken had, was een lange brede rivier die vol zat met zalm, steur en forel. Op internet had ze nog meer foto's van het gebied bekeken, waarop ze tot de conclusie was gekomen dat er geen mooiere plek op aarde bestond. Jammer genoeg zag ze momenteel alleen maar regen, modder en complete duisternis.

Omdat ze genoeg had van Los Angeles, had ze haar cv opgestuurd naar een wervingsbureau voor verplegend personeel, waarop een medewerkster haar op de vacature in Virgin River had gewezen. De plaatselijke arts begon volgens haar op leeftijd te raken en had hulp nodig. Een vrouw uit het dorp, Hope McCrea, had de blokhut en een jaarsalaris ter beschikking gesteld. De gemeente was bereid de verzekering voor het eerste jaar te betalen om een verpleegkundige/verloskundige naar dit afgelegen deel van de wereld te halen. 'Ik heb Mrs. McCrea je cv en referenties gefaxtd,' had de vrouw gezegd. 'En ze wil je graag hebben. Ik zou zeggen: ga er eens een kijkje nemen.'

Mel had Mrs. McCreas telefoonnummer genoteerd en haar dezelfde avond nog gebeld. Virgin River was veel kleinschaliger dan wat ze in haar hoofd had gehad, maar na een gesprek van een uurtje met Mrs. McCrea, was Mel de volgende ochtend meteen met de voorbereidingen voor haar vertrek uit LA begonnen. Dat was nu amper twee weken geleden.

Wat ze bij het wervingsbureau niet wisten, en in Virgin River trouwens ook niet, was dat Mel maar één ding wilde: weg. Ver weg. Maandenlang had ze van een nieuwe start gedroomd, van rust. Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het laatst echt goed had geslapen. De gevaren van de grote stad, waar de criminaliteit hoogtij vierde, begonnen op haar zenuwen te werken. Wanneer ze gewoon boodschappen ging doen, had ze al het gevoel dat het gevaar overal op de loer lag. Door haar werk in het drieduizend bedden tellende ziekenhuis zag ze te veel slachtoffers van misdaden, plus de daders zelf die bij een achtervolging of arrestatie gewond waren geraakt – meestal vastgebonden aan hun ziekenhuisbed en bewaakt

door agenten. Dat werkte demotiverend op wat er nog over was van haar veerkracht. Maar dat alles was nog niets vergeleken bij de eenzaamheid van haar lege bed.

Haar vrienden hadden haar gesmeekt die opwelling om naar een klein stadje te verkassen, de kop in te drukken. Een zelfhulpgroep rouwverwerking, individuele therapie en het feit dat ze de afgelopen negen maanden vaker in de kerk had gezeten dan in de afgelopen tien jaar bij elkaar, hadden echter allemaal niets uitgehaald. Het enige wat haar een beetje gemoedsrust had gegeven, was fantaseren over een verhuizing naar een klein gehucht in het binnenland waar je je deur niet op slot hoefde te doen en waar je enige vrees was dat de herten de moestuin zouden ontdekken. Dat had haar het walhalla geleden.

Nu ze hier in haar auto de foto's zat te bekijken, besepte ze echter hoe naïef ze was geweest. Mrs. McCrea had gezegd dat ze alleen kleding moest meenemen die tegen een stootje kon, spijkerbroeken en laarzen dus. En wat had ze ingepakt? Dure laarzen van hippe designers, waar ze grif vierhonderdvijftig dollar per paar voor had neergegeld. Ook haar spijkerbroeken, waarin ze eropuit zou trekken naar de fokkerijen en boerderijen, waren niet van eenvoudige komaf – alle in prijsklasse variërend van honderdvijftig tot tweehonderdvijftig dollar per stuk. Tot slot had ze zich nog een nieuw kapsel en highlights aan laten meten voor maar liefst driehonderd dollar.

Nadat ze tijdens haar opleiding jarenlang had moeten beknibbelen, was ze als goedbetaalde verpleegkundige tot de ontdekking gekomen dat ze dol was op mooie spullen. Ze mocht dan het grootste deel van de dag in uniform lopen, maar na werktijd zag ze er graag goed uit.

De hertenpopulatie zou vast diep onder de indruk zijn.

Met een zucht pakte ze haar warme jas van een van de dozen op de achterbank. Ze hoopte maar dat Mrs. McCrea deze weg nam naar of van het huis waar ze hadden afgesproken. Anders zou ze de nacht waarschijnlijk in haar auto moeten doorbrengen. Ze had nog een paar appels en wat boterhammen met kaas, maar de cola was op – tegen de ochtend zou ze knallende hoofdpijn hebben van het cafeïnegebrek.

En geen Starbucks... Ze had beter voorbereid op weg moeten gaan.

Ze zette de motor af, maar liet de koplampen aan voor het geval er een andere auto over dit smalle weggetje kwam. Als ze niet werd gered, zou de accu morgenochtend leeg zijn. Met haar ogen dicht zakte ze onderuit, waarop er meteen een heel vertrouwd gezicht voor haar verscheen: Mark. Soms was het verlangen om hem nog één keer te zien, om nog eventjes met hem te praten zo sterk dat het pijn deed. Ze miste hem, miste het hebben van een partner op wie ze kon rekenen, voor wie ze opbleef, naast wie ze wakker werd. Zelfs ruziemaken over zijn lange werkdagen leek nu aanlokkelijk. Hij had een keer tegen haar gezegd: 'Dit – jij en ik – is voor altijd.'

Het had vier jaar geduurd. Ze was nog maar tweeëndertig en van nu af aan zou ze alleen zijn. Hij was dood. En zij was vanbinnen dood.

Een paar harde tikken tegen het raampje deden haar opschrikken. Het geluid kwam van de achterkant van een zaklantaarn die werd vastgehouden door een oude man. De uitdrukking op zijn gezicht was zo angstaanjagend dat ze dacht dat haar laatste uurtje geslagen had.

'Missy,' zei hij. 'Missy, je zit vast in de modder.'

Ze draaide het raampje naar beneden, waarop vochtige mistflarden in haar gezicht waaiden. 'Ik, eh... Ik weet het. Ik ben van de weg geraakt.'

'Aan dat stuk schroot heb je hier niks,' informeerde hij haar fijntjes.

Stuk schroot! Het was een fonkelnieuwe BMW cabrio, een van haar vele pogingen om de pijn van de eenzaamheid te verzachten. 'Nou, dat heeft niemand me verteld! Maar dank u vriendelijk voor de tip.'

Zijn dunne witte haar zat tegen zijn schedel geplakt, en zijn borstelige witte wenkbrauwen schoten omhoog. 'Blijf zitten, dan gooi ik de kabel om je bumper en trek je eruit. Ben je op weg naar het huis van McCrea?'

Dat was precies waarnaar ze op zoek was: een plek waar iedereen elkaar kende. Ze wilde hem waarschuwen geen krassen op de bumper te maken, maar ze kon alleen maar stamelen: 'J-ja.'

'Het is niet ver. Rij straks maar achter mij aan.'

'Bedankt,' zei ze.

Zo, dus vannacht zou ze toch nog een bed hebben. En als Mrs. McCrea een beetje zorgzaam was, zou er iets te eten en te drinken zijn. Ze begon al te fantaseren over een knapperend haardvuur in het huisje en het knusse getik van regen op het dak, terwijl ze zich oprolde in een heerlijk zacht bed met frisse, schone lakens en een dikke spreij. Veilig en geborgen. Eindelijk.

Met een hoop gepiep en gekraak schoot haar auto los uit de berm. De oude man trok haar een eindje de weg op, waarna hij uitstapte om de kabel los te maken, die hij vervolgens achteloos in de bak van zijn pick-up mikte. Hij gebaarde dat ze hem moest volgen.

Dus daar ging ze weer, vlak achter hem aan en kwistig sproeiend met haar ruitenwisservloeistof om te voorkomen dat de modder die hij liet opspatten, haar het zicht volledig benam.

Nog geen vijf minuten later zag ze dat hij zijn richtingaanwijzer aan deed en volgde ze hem rechtsaf langs een brievenbus. Het pad was hobbelig en zat vol gaten, maar leidde al gauw naar een open plek. De pick-up maakte een grote boog zodat hij meteen weer weg kon rijden, waardoor Mel voor de deur kon parkeren van... Een bouwval!

Dit was beslist geen knus boshutje. Het was weliswaar een huisje met puntdak en een veranda, maar het leek alsof die veranda maar aan één kant vast zat. Aan de andere kant was de boel namelijk helemaal afgebroken en verzakt. De dakbedekking was zwart van de regen en ouderdom, en voor een van de ramen was een houten plaat getimmerd. Binnen noch buiten brandde een lampje, en uit de schoorsteen kringelde ook geen gezellige rooksluier omhoog.

De foto's lagen nog op de stoel naast zich. Ze drukte hard op de claxon, waarna ze onmiddellijk met de foto's in haar hand uit de auto sprong. De capuchon van haar wollen jas over haar hoofd trekkend, rende ze naar de pick-up.

De oude man draaide zijn raampje naar beneden en keek haar aan alsof er een steekje aan haar los was.

'Weet u zeker dat dit het huisje van Mrs. McCrea is?'

‘Ja.’

Ze liet hem de foto zien van het lieflijke kleine huisje met houten tuinstoelen op de veranda en bakken vol felgekleurde bloemen langs de hele voorkant. Op de foto scheen ook de zon.

‘Hm, dat is een behoorlijke tijd geleden.’

‘Dat heeft ze er niet bij verteld. Ze zei dat ik hier een jaar gratis mocht wonen en dat ze mijn salaris zou betalen. Ik kom de dokter hier assisteren. Maar dit?’

‘Ik wist niet dat de dokter hulp nodig had. Hij heeft je vast niet aangenomen, of wel?’ vroeg hij.

‘Nee. Er is mij verteld dat hij te oud werd om het allemaal nog bij te kunnen benen en dat er naar een nieuwe dokter werd gezocht, maar dat ik wel een jaartje of zo kon bijspringen.’

‘Waarmee?’

Mel verhief haar stem om boven het gekletter van de regen uit te komen. ‘Ik ben gediplomeerd verpleegkundige. En verloskundige.’

Dat leek hem te amuseren. ‘O ja?’

‘Kent u de dokter?’ vroeg ze.

‘Iedereen kent elkaar hier. Volgens mij had je beter eerst een kijkje kunnen nemen en kennismaken met de dokter, voordat je een beslissing nam.’

‘Ja, dat geloof ik ook,’ reageerde ze met enig zelfverwijt. ‘Laat me mijn tas even pakken, dan geef ik u wat geld voor het lostrekken van mijn auto uit die –’

De rest van haar zin wuifde hij weg. ‘Ik hoef je geld niet. De mensen hier hebben het niet zo breed dat ze voor vriendendiensten betalen. Maar goed,’ zei hij grijnzend, terwijl hij een van zijn woeste witte wenkbrauwen optrok. ‘Het ziet er naar uit dat ze je tuk heeft gehad. Dat huisje staat al jaren leeg.’ Hij grinnikte. ‘Gratis! Ha!’

De lichtbundels van een paar koplampen schoten over de open plek, toen een oude SUV het pad af kwam hobbelen.

‘Kijk, daar is ze al,’ zei de oude man. ‘Succes.’ Met kakelende lach reed hij weg.

Mel propte de foto's onder haar jas en bleef in de regen naast haar auto staan.

Het casco van de andere auto was verhoogd en stond op een paar gigantische banden – met dat gevaarte zou je in ieder geval nooit vast in de modder komen te zitten. De bestuurder richtte de koplampen op het huisje en liet ze branden, terwijl het portier openging. Uit de SUV klom een petieterig, wat ouder vrouwtje met springerig wit haar en een bril met zwart montuur die veel te groot was voor haar gezicht. Ze droeg kaplaarzen en verzoop bijna in haar oliejas; zo te zien was ze nog geen een meter vijftig. Ze gooide een sigarettenpeuk in de modder, waarna ze met een brede grijns op Mel af stapte.

'Welkom!' begroette ze haar opgewekt met de diepe hese stem die Mel zich herinnerde van hun telefoongesprek.

'Welkom?' bouwde Mel haar na. 'Welkom?' Met een driftig gebaar trok ze de foto's onder haar jas vandaan en hield die de vrouw onder haar neus. 'Dit lijkt niet op dat!'

Volkomen onaangedaan zei Mrs. McCrea: 'Ja, het moet eigenlijk een beetje opgekalefaterd worden. Ik was van plan om hier gisteren naartoe te gaan, maar de dag was om voor ik het wist.'

'Opgekalefaterd? Mrs. McCrea, dit is een bouwval! U zei dat het een schattig huisje was. Lieflijk noemde u het zelfs!'

'Hemeltjelijf,' verzuchtte Mrs. McCrea. 'Bij het wervingsbureau hebben ze me niet verteld dat je zo melodramatisch bent.'

'En mij hebben ze niet verteld dat u het contact met de werkelijkheid bent verloren!'

'Nou, nou, met dit soort praatjes schieten we niets op. Wil je in de regen blijven staan of naar binnen gaan om te kijken hoe het ervoor staat?'

'Eerlijk gezegd heb ik zin om rechtsomkeert te maken, maar ik denk niet dat ik erg ver kom zonder terreinwagen. Nog zo'n kleinigheidje dat u wel eens even had kunnen vermelden.'

Zonder daarop te reageren, stampte de kleine witharige vrouw de drie treden naar de veranda op. Om de deur te openen gebruikte ze geen

sleutel, maar beukte er met haar schouder tegenaan. ‘Uitgezet van de regen,’ zei ze met haar rasperige stem, waarna ze naar binnen verdween.

De houten planken voorzichtig testend, schuifelde Mel voetje voor voetje achter haar aan. De veranda hing vervaarlijk scheef, maar het deel voor de deur bleek redelijk stevig. Op het moment dat ze bij de deur was, ging binnen het licht aan. Het lichtschijnsel werd onmiddellijk gevolgd door een verstikkende stofwolk, afkomstig van het tafelkleed dat Mrs. McCrea stond uit te kloppen. Hoestend en proestend deinsde Mel achteruit de veranda weer op. Zodra ze was bijgekomen, zoog ze haar longen vol koude, vochtige lucht en stapte met ingehouden adem naar binnen.

Mrs. McCrea was druk bezig een beetje orde in de chaos te brengen. Ze schoof stoelen om de tafel, blies stof van lampenkappen en zette boeken in het gelid op een plank.

Zwijgend keek Mel om zich heen – puur uit nieuwsgierigheid naar hoe afschuwelijk het binnen was, want ze peinsde er niet over om hier te blijven. Er stonden een verbleekte gebloemde bank, een bijpassende stoel met voetenbankje, een oude dekenkist die dienstdeed als salontafel, en een zelf geknutselde boekenkast van bakstenen en ruwe houten planken. Een paar meter verderop, afgescheiden van de woonkamer door een barretje, bevond zich de piepkleine keuken. De laatste keer dat die een sopje had gezien, was vermoedelijk jaren geleden. De koelkast en oven stonden wagenwijd open, net als de meeste kastjes. In de gootsteen stonden borden en pannen hoog opgestapeld. De borden, kopjes en glazen die in de kastjes stonden, waren allemaal te vies om aan te pakken.

‘Sorry hoor, maar dit is gewoon onaanvaardbaar,’ zei Mel op luide toon.

‘Het is alleen maar een beetje stoffig, dat is alles.’

‘Er zit een vogelnest in de oven!’ riep Mel volkomen over haar toeren uit.

Mrs. McCrea kloste op haar modderige kaplaarzen het keukentje in, stak haar hand in de oven en plukte het vogelnest eruit. Daarmee liep

ze naar de voordeur, waar ze het met een wijde boog de tuin in mikte. Haar bril omhoog duwend, keek ze Mel aan. 'Weg vogelnestje,' zei ze op een toon waaruit bleek dat haar geduld bijna op begon te raken.

'Ik denk niet dat ik dit ga trekken. Die oude man in de pick-up moest me een stukje terug al uit de modder halen. Ik kan hier niet blijven, Mrs. McCrea. Geen denken aan. Bovendien verga ik van de honger, en ik heb niets te eten bij me.' Ze stootte een holle lach uit. 'U zei dat er geschikte woonruimte voor me zou zijn waar ik zo in kon trekken, dus ging ik ervan uit dat het schoon zou zijn en dat er voor een paar dagen eten en drinken zou zijn. Maar dit...'

'Je hebt een contract getekend,' hield Mrs. McCrea haar voor.

'U óók,' pareerde Mel. 'Ik denk niet dat u iemand kunt vinden die dit geschikt of klaar om in te trekken zou noemen.'

Mrs. McCrea blikte omhoog. 'Het lekt niet, dat is een goed teken.'

'Lang niet goed genoeg, vrees ik.'

'Die verrekte Cheryl Creighton zou hier eens even goed komen schoonmaken, maar ze had drie dagen op rij een smoesje. Zal wel weer te diep in het glaasje hebben gekeken. Ik heb beddengoed in de auto liggen, en dan zullen we zo maar eens een hapje gaan eten. Morgenochtend ziet het er vast een stuk beter uit.'

'Kan ik vannacht niet ergens anders slapen? Een bed-and-breakfast? Een motel?'

'Bed-and-breakfast?' vroeg ze met een lach. 'Denk je dat toeristen zich hier wagen? Het ligt op een uur rijden van de snelweg, en dit is geen gewoon regenbuitje. Ik heb een groot huis, maar dat staat bomvol met rommel – na mijn dood zullen ze er waarschijnlijk gewoon een lucifer bij houden. Om alleen de bank vrij te maken zouden we de hele avond al bezig zijn.'

'Er moet toch iets zijn...'

'Het enige wat ik zou kunnen bedenken, is Jo Ellens huis. Zij heeft een mooie kamer boven de garage die ze soms verhuurt. Maar daar wil je niet heen. Die man van haar heeft nogal grijpgrage handjes. Hij heeft meer dan eens een draai om zijn oren gehad van een vrouw hier

in Virgin River. Dus dat lijkt me geen goed plan; jij in je nachtpon, en Jo Ellen in dromenland... Wie weet wat hij zich dan allemaal in het hoofd haalt.'

O, nee, dacht Mel. Het begon allemaal steeds afschuwelijker te klinken.

'Weet je wat, meid, ik steek de geiser vast aan, doe de koelkast en de verwarming aan, en dan gaan we eerst een hapje eten.'

'In de brasserie?'

'Die is al drie jaar dicht,' zei ze.

'Maar u heeft me er een foto van gestuurd. Het leek alsof ik daar het komende jaar naartoe zou kunnen voor de lunch of het avondeten!'

'Details. Allemachtig, wat kun jij je opwinden, zeg.'

'Opwinden?'

'Klim nou maar in mijn wagen, ik kom zo,' commandeerde ze. Zonder verder nog acht op Mel te slaan, liep ze naar de koelkast en stak de stekker in het stopcontact, waarna het ding vervaarlijk knarsend aansloeg.

Moedeloos sjokte Mel vast naar de auto, zoals haar was opgedragen.

Na een paar minuten kwam ook Mrs. McCrea het huisje weer uit. Ze trok de deur achter zich dicht zonder deze op slot te doen. Zwijgend startte ze haar auto, waarna ze routineus achteruit over het smalle pad naar de weg reed.

'Een paar weken geleden aan de telefoon zei je dat je je mannetje wel staat,' bracht Mrs. McCrea haar in herinnering.

'Dat is ook zo. De afgelopen twee jaar heb ik de leiding gehad over de vrouwenafdeling van een ziekenhuis met drieduizend bedden. Daar kregen we de moeilijkste en meest hopeloze gevallen binnen, en die hebben we verdraaid goed weten te behandelen, al zeg ik het zelf. Daarvoor heb ik jarenlang op de Spoedeisende Hulp in hartje LA gewerkt, en als je ergens je mannetje moet kunnen staan, is het daar wel. Ik dacht dat u op medisch gebied bedoelde. Ik had geen idee dat ik een doorgewinterde pioniersvrouw moest zijn.'

‘Jeminee, je weet ook van geen ophouden, hè? Je moet eerst maar eens wat eten. Daar zul je wel van opkikkeren.’

‘Ik hoop het,’ reageerde Mel. Bij zichzelf dacht ze echter: ik kan hier niet blijven. Dit was een stomme zet, dat geef ik toe, en ik maak dat ik hier weg kom. Het enige waar ze tegen opzag, was haar fout bekennen tegenover Joey.

Joey was het enige familielid dat ze nog had, en ze wilde dat Mel bij haar, haar man Bill en hun drie kinderen in Colorado Springs kwam wonen. Mel had echter niet de ene stad voor de andere willen verruilen, ook al was Colorado Springs veel kleiner dan LA. Bij gebrek aan een beter idee, zou ze nu echter wel gedwongen worden om daar een baan te zoeken.

Toen ze de bebouwde kom binnen reden, trok Mel een gezicht. ‘Is dit het stadje? Want zo stond het namelijk ook niet op de foto’s die u me gestuurd heeft.’

‘Virgin River,’ bevestigde Mrs. McCrea. ‘Dit is het. Bij daglicht ziet het er een stuk beter uit. Verdorie, wat een slagregen. In maart hebben we altijd van dat rotweer. Dat is het huis van de dokter. Hij legt ook veel huisbezoeken af. De bibliotheek,’ zei ze, in het donker wijzend. ‘Dinsdags geopend.’

‘Waar is de school?’ vroeg Mel.

‘Welke school?’

‘Die op de foto stond.’

‘Hm. Geen idee waar ik die vandaan had. We hebben hier geen school. Nog niet.’

‘Hemel,’ kreunde Mel.

Tegenover het huis van de dokter parkeerde Mrs. McCrea haar auto voor een grote blokhut met een brede veranda. Kennelijk een soort café. ‘Kom,’ zei ze. ‘Laten we je maag en je humeur eens een beetje opwarmen.’

‘Dank u,’ zei Mel zo beleefd mogelijk. Ze verging van de honger en wilde zichzelf geen bord eten door de neus boren met haar gedrag. Ze keek op haar horloge. Zeven uur.

Voordat ze naar binnen gingen, schudde Mrs. McCrea haar oliejas uit op de veranda.

Mel had geen regenjas en ook geen paraplu. Haar jack was intussen doorweekt, en ze rook als een nat schaap.

Eenmaal binnen, werd ze toch nog aangenaam verrast; schemerig, veel hout en een groot knapperend haardvuur. De glanzende houten vloer was brandschoon, en het rook er naar eten, naar lekker eten. Boven de bar hing een gigantische vis aan de muur, en aan de andere kant een berenhuid die zo groot was dat hij de halve muur besloeg. Boven de deur ontwaarde ze een hertenkop. Goh, ze waren zeker gek op jagen hier? Er stonden een stuk of tien tafeltjes, maar er was maar één andere klant; de oude man die haar uit de modder had getrokken, zat achter een drankje aan de bar.

‘Ga hier maar zitten,’ zei Hope McCrea, wijzend naar een tafeltje vlak bij het haardvuur. ‘Ik haal vast een drankje voor je.’

Mel hing haar jack over de rugleuning, waarna ze haar ijskoude handen bij het vuur warmde. Dit beantwoordde beter aan haar verwachtingen: een knusse schone blokhut, een knapperend haardvuur en de pannen op het fornuis. Die dode dieren hoefden van haar niet per se, maar die hoorden er kennelijk bij in dit gebied.

‘Hier.’ Mrs. McCrea duwde een glas met een amberkleurige vloeistof in haar hand. ‘Dit warmt je wel op. Jack heeft een stoofschotel op staan en brood in de oven. Het is zo klaar.’

‘Wat is dit?’ vroeg ze.

‘Cognac. Denk je dat je dat weg krijgt?’

‘Nou en of.’ Meteen nam ze een flinke teug, waarna ze met gesloten ogen genoot van de warme gloed die zich in haar bovenlijf verspreidde. ‘Die man,’ zei ze even later, wijzend naar de enige andere klant. ‘Hij heeft me uit de modder getrokken.’

‘Doc Mullins,’ verklaarde Mrs. McCrea. ‘Ik kan je net zo goed nu meteen even aan hem voorstellen, als je tenminste bij het vuur vandaan wilt komen.’

‘Doe geen moeite,’ zei Mel. ‘Ik zei al dat ik hier niet blijf.’

‘Ook goed,’ verzuchtte ze. ‘Dan kun je je in één moeite door voorstellen en afscheid nemen. Kom mee.’ Ze liep al op de oude dokter af, waarop Mel met een vermoeide zucht volgde. ‘Doc, mocht je haar naam nog niet kennen, dit is Melinda Monroe. Miss Monroe, dit is Doc Mullins.’

Met waterige ogen keek hij naar haar op, maar zijn handen bleven om zijn glas geklemd. Hij knikte kort.

‘Nogmaals bedankt,’ zei Mel. ‘Dat u me heeft losgetrokken.’

De oude dokter knikte nog een keer en keek toen weer naar zijn glas.

Nou, als dit die gemoedelijke plattelandssfeer is, dan hoeft het voor mij niet, dacht Mel. ‘Neem me niet kwalijk,’ begon ze opnieuw. ‘Leuk u te ontmoeten. Dus u was op zoek naar een assistente?’

Bozig keek hij haar over de rand van zijn bril aan.

‘Of niet?’

‘Ik heb helemaal geen hulp nodig,’ liet hij haar op norske toon weten. ‘Maar die oude tante daar doet al jaren pogingen om me te vervangen. Ze geeft het maar niet op.’

‘En waarom dan wel?’ waagde Mel te vragen.

‘Geen flauw idee. Misschien mag ze me niet. Aangezien ik haar ook niet echt mag, maakt het ook niet uit.’

De barkeeper, en waarschijnlijk tevens eigenaar, kwam met een dampende schaal uit de keuken, maar bleef staan toen hij zag dat Mel met de oude dokter in gesprek was.

‘Nou, maakt u zich maar niet druk,’ reageerde Mel. ‘Ik blijf hier niet. Mij is een heel onjuiste voorstelling van zaken gegeven. Ik vertrek morgenochtend, zodra het wat minder hard regent.’

‘Dus dit was pure tijdverspilling, hè?’ vroeg hij zonder haar aan te kijken.

‘Tja. Het is al erg genoeg dat mijn onderkomen het niet haalt bij wat me is voorgehouden, maar nu blijkt ook nog eens dat u helemaal niet zit te wachten op een verpleegkundige of verloskundige.’

‘Wat je zegt.’

Mel slaakte een zucht. Ze hoopte dat ze in Colorado een fatsoenlijke baan zou kunnen vinden.

Een jongen, een puber nog, droeg een rek met glazen vanuit de keuken naar de bar. Hij leek sprekend op de barkeeper met zijn kortgeknipte dikke bruine haar, flanellen overhemd en jeans. Knap joch, dacht Mel, die haar oog over zijn markante kaaklijn, rechte neus en donkere wenkbrauwen liet gaan. Op het moment dat hij het rek onder de bar neer wilde zetten, bleef hij ineens stokstijf staan en staarde Mel verbluft aan. Zijn ogen werden zo groot als schoteltjes, en zijn mond viel open.

Haar hoofd iets schuin houdend, schonk ze hem een glimlach.

Langzaam deed hij zijn mond weer dicht, maar hij bleef daar maar staan met de glazen in zijn handen.

Mel liep terug naar Mrs. McCreas tafeltje waar de barkeeper intussen de schaal naartoe had gebracht en nu een stoel voor haar achteruit geschoven hield. Van dichtbij zag ze hoe groot hij was – minstens een meter negentig en breedgeschouderd. ‘Belabberd weer voor je eerste avond in Virgin River,’ begon hij vriendelijk.

‘Miss Melinda Monroe, dit is Jack Sheridan. Jack, Miss Monroe.’

Even voelde Mel de aandrang om haar te verbeteren, om te zeggen dat het ‘Mrs.’ was. Dat deed ze echter niet, omdat ze geen zin had om uit te leggen dat er geen Mr. Monroe meer was. Dus zei ze: ‘Aangenaam.’ Ze bedankte hem, toen hij de stoofschotel voor haar neerzette.

‘Het is hier prachtig wanneer het weer meewerkt,’ zei hij.

‘Dat zal best,’ mompelde ze.

‘Kijk het een dag of twee aan,’ stelde hij voor.

Zonder daarop te reageren, proefde ze van het eten. Even later keek ze naar hem op en zei lichtelijk verbaasd: ‘Dit is verrukkelijk.’

‘Eekhoorn,’ zei hij.

Prompt verslikte ze zich.

‘Geintje,’ zei hij met een brede grijns. ‘Het is rundvlees.’

‘Sorry, maar mijn gevoel voor humor laat me een beetje in de steek,’ merkte ze geïrriteerd op. ‘Het is een lange en tamelijk vermoeiende dag geweest.’

‘O ja?’ zei hij. ‘Maar goed dat ik de cognac ontkurkt heb dan.’ Hij

liep terug naar de bar, waar hij even zachtjes met de jongen sprak, die haar nog steeds stond aan te staren. Zijn zoon, concludeerde Mel.

‘Ik snap niet waarom je zo pissig doet,’ onderbrak Mrs. McCrea haar gedachten. ‘Tijdens ons telefoongesprek had ik helemaal niet de indruk dat je zo’n air had.’ Ongeduldig rommelde ze in haar tas, waar ze een pakje sigaretten uit haalde. Ze schudde er eentje uit en stak hem aan.

‘Moet u echt roken?’ vroeg Mel.

‘Ik ben bang van wel, ja,’ antwoordde ze, voordat ze een diepe haalnam.

Gefrustreerd schudde Mel haar hoofd, maar ze hield verder haar mond. Morgen was ze hier weg, dus waar zou ze zich nog druk om maken? Ze liet zich het eten goed smaken, nipte van de cognac en voelde zich met een volle maag en een licht hoofd een stuk beter. Ziezo, dacht ze. De nacht in dit oord kom ik ook wel door. Tenslotte heb ik wel ergere dingen meegemaakt.

Het was nu negen maanden geleden dat haar man, Mark, na zijn nachtdienst op de Spoedeisende Hulp nog even bij de supermarkt langs was gegaan om melk voor het ontbijt te halen. Daar had hij drie kogels in zijn borst gekregen, hij was op slag dood geweest.

In de winkel waar hij en Mel minstens drie keer per week kwamen, werd op dat moment net een overval gepleegd. Dat voorval had het leven waar ze zo gelukkig mee was, ruw beëindigd.

Een nachtje in haar auto doorbrengen, in de regen, stelde daarbij vergeleken niets voor.

Vanachter de bar sloeg Jack Miss Monroe gade, terwijl ze at, dronk en af en toe een nijldige blik op de stevig doorpaffende Hope wierp. Daar moest hij inwendig om grinniken. Die meid had in elk geval pit. Bovendien was ze nog mooi ook; tenger, blond, felblauwe ogen, een mooie mond en dat kontje mocht er ook wezen.

Toen de vrouwen vertrokken waren, zei hij tegen Doc Mullins: ‘Nou, hartelijk bedankt, hoor. Je had haar niet zo hoeven afpoeieren. Er komt hier zelden wat oogstrelends voorbij.’

‘Hm,’ bromde de dokter.

‘Ja,’ viel Ricky Jack bij. ‘Allemachtig, Doc. Wat mankeert je? Kun je niet eens een keertje rekening houden met óns?’

‘Koest jij,’ grapte Jack, terwijl hij een arm om zijn schouders sloeg. ‘Jij maakt geen schijn van kans bij haar.’

‘O nee? Jij anders ook niet, hoor,’ zei Rick grijnzend.

‘Wat mij betreft mag je ervandoor, want vanavond komt er toch niemand meer,’ zei Jack. ‘Neem wat van die stoofschotel mee voor je oma.’

‘Oké, bedankt. Tot morgen dan.’

Zodra Rick weg was, leunde Jack over de bar naar Doc en zei: ‘Als je wat hulp had, zou je vaker kunnen gaan vissen.’

‘Geen behoefte aan,’ reageerde Doc kortaf. ‘Schenk nog maar eens in.’

‘Ik dacht dat we een afspraak hadden,’ zei Jack.

‘Een halfje dan. Die verdraaide regen doet me de das om. Mijn botten doen pijn.’ Hij keek op naar Jack. ‘Ik heb die troel in die ijskoude plensbui uit de berm getrokken.’

‘Je had haar in elk geval een warme plek om te slapen kunnen aanbieden,’ zei Jack. ‘Want het was wel duidelijk dat Hope die oude hut niet op orde had voor haar.’

‘Ik heb geen trek in gezelschap,’ bromde Doc. ‘Volgens mij heb jij meer belangstelling voor haar dan ik.’

‘Het leek alsof ze niemand hier vertrouwde,’ zei Jack. ‘Wel een schatje, trouwens, hè?’

‘Is me niet opgevallen.’

Jack had zijn ogen echter goed de kost gegeven en was onder de indruk van dat krullende blonde haar dat, als het vochtig was, nog meer ging krullen. Van die ogen die het ene moment een beetje verdrietig keken en het volgende geïrriteerd fonkelden. Het mooiste was echter haar mond, die kleine, roze, hartvormige mond.

‘Ja,’ verzuchtte Jack uiteindelijk. ‘Je had wel eens aan ons mogen denken en iets vriendelijker uit de hoek kunnen komen. Om de omgeving wat op te fleuren.’